

Marion van de Coolwijk

M Z Z L meiden gaan los

De Fontein

www.defonteinmeidenboeken.nl
www.marionvandecoolwijk.nl

© 2009 Marion van de Coolwijk

Voor deze uitgave:

© 2009 Uitgeverij De Fontein, Baarn

Omslagafbeelding: Peter van Duuren

Omslagontwerp: Edd, Amsterdam

Grafische verzorging: Text & Image, Almere

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 2613 0

NUR 283, 284

Goed plan

‘Hanna! Hanna! Waar ben je?’

De stem van Thijs schalde door het huis. Hanna legde gepikeerd haar pen neer en schoof haar bureaustoel naar achteren. Zo kon ze zich toch niet concentreren? Kon het dan niet één middagje rustig zijn in dit huis?

Hanna opende haar kamerdeur. ‘Wat is er?’ Ze schrok zelf van de schelle toon in haar stem.

‘Voor jou.’ Thijs nam de laatste twee treden van de trap in één sprong en gaf Hanna de telefoon aan. Op de vragende blik van Hanna ging hij niet in. ‘Geen idee,’ mompelde hij en stormde de trap weer af.

Hanna draaide zich om en liep terug naar haar kamer. ‘Met Hanna.’

‘Druk?’

Hanna herkende de stem meteen. ‘Ja, tussentoets morgen en ik moet nog beginnen, dus als je het niet erg vindt?’

Het was even stil aan de andere kant van de lijn. Hanna kon het niet opbrengen om aardiger te zijn. Jasper had

geen idee wat een toetsweek inhield. Ze had hem al een paar keer gezegd dat haar schoolwerk nu vooringing en dat ze even niet gestoord wilde worden, maar op de een of andere manier had het hem alleen maar vasthoudender gemaakt. Hij belde bijna iedere dag. Nu wel...

Hanna wist dat ze, na de confrontatie tussen Pieter en Jasper, het onmogelijke had gevraagd van de jongens, maar ze moest doorzetten. Ze had tijd nodig om de dingen te overdenken en wilde even geen persoonlijk contact, met geen van beiden. Ze kon niet kiezen, nog niet. Dat had ze hun duidelijk gemaakt en wonder boven wonder hadden ze haar voorstel geaccepteerd: ze zouden haar de tijd gunnen om na te denken. Want dat ze moest kiezen, was een voorwaarde van de jongens. Delen wilden Pieter en Jasper haar niet!

Pieter had haar een paar keer gebeld sinds ze uit Londen terug was. Hij liet met zijn lieve woorden merken dat hij nog steeds gek op haar was, maar pushte haar niet. Jasper daarentegen was de afgelopen tijd overduidelijk bezig met een aandachtsoffensief. Het irriteerde haar dat hij totaal voorbijging aan haar gevoelens. Zo kon ze toch niet nadenken?

Het avontuur met Joshua in Londen had haar ogen geopend: de wereld was veel groter dan ze ooit had kunnen bevatten en ze wilde eerst uitvinden wat ze zelf wilde. Haar relatie met Jasper was te standaard, te veilig en vooral te saai. Ze kon zich niet meer voorstellen dat ze zijn vele telefoontjes en sms'jes ooit fijn had gevonden. En dat Jasper zich niet aan de afspraak hield, vond ze eigenlijk heel vervelend.

‘Ik...’ Het was even stil. ‘Ik wilde je vragen of je zin hebt om morgen mee te gaan naar de première van de nieuwe Bond-film. Ik heb twee kaartjes en ik dacht...’

Hanna beet op haar onderlip. Hij was bijna gemeen. Jasper wist donders goed dat ze graag meewilde.

‘Ik kan niet.’ Het was eruit voor ze er erg in had. ‘Ik zeg toch dat ik toetsweek heb!’

Hanna kon haar boosheid niet verbergen. ‘Ook al zou ik meewillen, ik kan niet! Weet je eigenlijk wel hoe belangrijk deze cijfers zijn voor mijn examen straks? Heb je trouwens überhaupt enig idee waar ik mee bezig ben? Als ik jou bel, heb je het altijd druk met belangrijke zaken, maar van mij verwacht je wel dat ik meteen alles laat liggen. Nou, mooi niet! Ik kan niet, hoor je. Zoek maar een vriendin die de hele dag niets anders te doen heeft dan op jouw telefoontjes wachten. Dag Jasper!’

Ze drukte de telefoon uit en smet het apparaat op haar bureau. ‘Slijmbal!’

‘Wie is een slijmbal?’

Hanna draaide zich om en keek recht in het grijnzende gezicht van haar zusje Kim. ‘Moet ik daar nog antwoord op geven? Je hebt het hele gesprek waarschijnlijk toch staan afluisteren op de gang.’

Kim keek beledigd. ‘Ik? Zoiets zou ik toch nooit doen?’ Ze tokkelde met haar vingers tegen de deurpost. ‘Is het nou uit tussen jullie of...’

‘Gaat je niets aan,’ snauwde Hanna.

‘Wat heb jij toch? Ik probeer alleen maar belangstellend te zijn, hoor.’

‘Nieuwsgierig zul je bedoelen.’ Hanna wilde de deur dichtduwen, maar Kim week niet van haar plaats.

‘Mag ik nu misschien eindelijk verdergaan met mijn huiswerk?’ verzuchtte Hanna.

Kim deed een stap naar voren. ‘Als je mij de telefoon even geeft.’

Met een snel gebaar griste Hanna de telefoon van haar bureau en gaf die aan Kim. ‘En nu opzouten.’

Met een klap viel de deur dicht.

‘Hanna!’

‘Wat nou weer?’ mompelde Hanna die net haar lesboek Grieks dichtklapte.

‘Tafel dekken!’

Hanna liep de gang op en boog voorover in het trapgat. Haar moeder stond onder aan de trap. ‘Kan Kim of Thijs dat niet een keertje doen?’ zei Hanna. ‘Ik ben nog heel even bezig.’

‘Kim ruimt haar kamer op en Thijs is naar voetbal. Extra training.’

Hanna wist genoeg en liep de trap af.

‘Je hebt de hele avond nog,’ zei haar moeder.

‘Vanavond ga ik naar Joan,’ mompelde Hanna die langs haar moeder naar de keuken liep en de bestekla opentrok.

‘Is dat wel verstandig?’ Haar moeder kwam achter haar aan.

‘Nee, maar wel gezellig. En een beetje gezelligheid kan ik wel gebruiken.’ Hanna pakte bestek en bracht het naar de tafel.

‘Je doet net of het hier ongezellig is,’ ging haar moeder verder.

Hanna zei niets en pakte de placemats uit de kast.

‘Gaan jullie iets speciaals doen?’ Mevrouw Verduin tilde het deksel van de pan op en prikte met een vork in een van de aardappels.

Hanna mompelde iets onverstaanbaars.

‘Nog een paar minuutjes. Wil jij papa even roepen en zeggen dat we over een kwartiertje gaan eten? Hij zit in de

schuur. Thijs zijn band was lek en...'

Hanna liet de placemats op tafel vallen. 'Ja, moet ik nu de tafel dekken of papa roepen?'

Heel even keken ze elkaar aan. Hanna zag de boze blik in haar moeders ogen en wist dat ze te ver was gegaan. 'Sorry, ik ga al.'

Even later kwam ze terug en legde de placemats recht. Ze voelde haar moeders ogen in haar rug prikken, maar zei niets.

'Is er iets?' De stem van haar moeder klonk bezorgd. Hanna kneep het mes in haar hand bijna fijn. Ze wist wat er ging komen en ze wilde het niet. Niet nu!

'Nee, hoezo?' Hanna bleef met haar rug naar haar moeder gekeerd.

'Je doet zo... zo... kortaf.'

'O, niks hoor. Ik ben wat gestrest van al dat huiswerk. Ik moet mijn cijfer voor Grieks ophalen, anders red ik het dit kwartaal niet.'

'Hoezo? Je staat er toch goed voor?'

Hanna draaide zich om. 'Mam, ik sta een vijfjenhalf voor Grieks. Dat is vreselijk. Ik kan het gewoon niet maken om geen zeven op mijn rapport te hebben straks.'

'Je stelt jezelf veel te hoge eisen,' antwoordde haar moeder. 'Een zes is ook voldoende.'

'Voldoende is niet goed genoeg,' zei Hanna. 'Ik weet dat ik het beter kan.'

'Alles kan altijd beter,' ging haar moeder verder. 'Ook de sfeer hier in huis.'

'Wat bedoel je daar nu weer mee?' Hanna pakte de borden uit de kast en zette ze op tafel.

'Gewoon, wat ik zeg. Ik vind de sfeer hier in huis de laatste tijd een vijfjenhalf. Dat kan beter.'

Hanna glimlachte om de woorden van haar moeder. Humor was altijd al haar sterkste kant geweest. ‘Mee eens.’

‘Zo makkelijk kom jij niet van me af, dame.’ Mevrouw Verduin liep naar de tafel. ‘Kom even zitten.’

Hanna aarzelde. Als ze zat, kon ze haar moeders onderzoekende blik niet meer ontwijken. Ze bleef liever staan.

‘Zit!’ Mevrouw Verduin schoof een stoel naar achteren. ‘Ik had eigenlijk vanavond met je willen praten, maar misschien is het beter om dat maar meteen te doen.’

Hanna had geen keus en ging zitten. Ze probeerde zo neutraal mogelijk te kijken.

‘Is het waar dat jij en Joan plannen hebben om op kamers te gaan?’

Hanna’s mond viel open van verbazing. ‘Hoe... hoe weet je dat?’

‘Dus het is waar?’

Hanna wist niet goed wat ze moest zeggen. ‘We... ik... we hebben het er vaag over gehad, ja.’

‘Vaag?’

‘Ja, echte plannen zijn er niet, hoor. Het was meer een geintje. Ik bedoel... het leek ons leuk om...’

‘Thomas belde vanmiddag.’

Hanna hapte naar adem. ‘De vader van Joan?’

Haar moeder knikte. ‘Hij vroeg hoeveel wij wilden bijdragen aan jullie huis.’

‘Wat?’ Hanna was oprecht verbaasd. ‘Maar...’

‘Hij wilde weten wat ons budget was voor jou.’

‘Wat... wat heb je gezegd?’

‘Dat wij geen budget hebben, en al helemaal niet voor een huis voor een van onze kinderen.’

‘Mam, ik wist echt niet... ik bedoel... Joan en ik hebben het er wel over gehad, maar ik weet ook wel dat het niet kan.’

‘Zou je het willen?’

‘Wat?’

‘Op kamers.’

Hanna zweeg. Ze wilde haar moeder geen verdriet doen, maar wilde haar gevoelens ook niet verloochenen.

‘Wees eens eerlijk,’ drong haar moeder aan.

‘Nou, het lijkt me wel leuk.’

‘Leuk?’

‘Goed, ik bedoel goed.’ Ze keek haar moeder aan. ‘Mam, ik vind het hier gewoon te onrustig. Ik wil een plekje voor mezelf, waar ik niet gestoord word en waar ik kan ontdekken wat ik nu eigenlijk wil in mijn leven. Het voelt gewoon...’

‘Beklemmend?’

‘Ja.’ Hanna schrok van haar antwoord en krabbelde terug. ‘Nee, nee zo bedoel ik het ook weer niet.’ Ze zuchtte. ‘Voorlopig ben ik hier nog wel even. Eerst examen doen, dan studeren... er is helemaal geen geld voor een eigen woonruimte.’

‘Joans vader wil helpen.’

‘Helpen?’ Hanna fronste haar wenkbrauwen.

Mevrouw Verduin zuchtte. ‘Hij heeft ons een voorstel gedaan.’ Ze wachtte even. ‘Een voorstel waar ik het niet echt mee eens ben, maar ik wil het je toch vertellen.’

Hanna hield haar adem in. Ze zag dat haar moeder worstelde met haar woorden. ‘Wat dan?’ fluisterde ze.

‘Hij wil een huis kopen voor Joan en dan kun jij, tegen een minimale huurprijs, bij haar komen wonen.’

‘Echt?’ Hanna kon een glimlach niet onderdrukken. ‘Te gek, dat...’ Ze stakte toen ze haar moeders gezicht zag.

‘Papa en ik zijn het er niet mee eens.’ Haar moeders stem zette haar weer met beide benen op de grond. ‘Je bent pas

zestien en je zit nog op school. Een eigen huis kost je veel te veel tijd en daar zal je huiswerk onder lijden.'

Hanna zweeg. Ze kon er nu wel tegen ingaan, maar ze had totaal geen recht van spreken. Toen ze het in Londen met Joan had gehad over 'op kamers gaan', had ze het als een droom gezien. Een wens die ooit zou uitkomen. Niet als een plan.

Joan had daar kennelijk anders over gedacht. Hanna nam het zichzelf kwalijk dat ze dit niet had voorzien. Joan had haar ouders ingeschakeld, haar rijke ouders, en het allemaal geregeld, zonder met haar te overleggen. Hanna had haar ouders laten overrompelen door Joans vader en schaamde zich rot. Alsof ze geheimen had. Eerlijkheid en openheid waren juist de dingen die ze van haar ouders had meegekregen in haar leven en waar ze zelf zo veel waarde aan hechtte.

'Mam, ik wist echt niet dat Joan zo serieus was. We hebben in Londen alleen maar wat gekletst over hoe het zou zijn als we ook zelfstandig zouden wonen. Tanja heeft het zo leuk. Ze kan doen wat ze wil en is zo volwassen geworden. Dat wilden wij ook.'

'Dat snap ik, lieverd,' zei haar moeder. 'Maar volwassen worden kun je ook hier... thuis. Dat bespaart ons veel geld, en jou veel tijd.'

Hanna fronste haar wenkbrauwen. 'Hoezo?'

'Besef je wel hoeveel tijd je kwijt bent aan boodschappen doen, het huishouden, koken, wassen, strijken? Dat krijg je hier allemaal zomaar in je schoot geworpen. Je kunt alle tijd besteden aan je huiswerk, je vriendinnen en -'

'Hou maar op,' mompelde Hanna. 'De boodschap is duidelijk. Ik blijf gewoon tot mijn tachtigste thuis wonen.'

'Zo lang?' Meneer Verduin stapte de keuken in en gaf

zijn dochter een zoen. ‘Lekker geleerd?’

‘Hmm, gaat wel.’

Meneer Verduin tilde een van de deksels op en snoof de geuren op. ‘Lekker, slavinkjes en andijvie.’

Thijs stormde de keuken in en smeed zijn voetbaltas in de hoek. ‘Daar ben ik! Wat eten we?’

Terwijl hij bij zijn vader kwam staan en verlekkerd meekeek in de pannen, kwam ook Kim de keuken in gelopen. ‘Mijn kamer is weer toppie. Wat eten we?’

Hanna keek haar moeder aan en glimlachte. Ze begrepen elkaar ook zonder woorden.

‘Je had het eerst met mij moeten overleggen.’ Hanna smeed haar tas op Joans bed. ‘Mijn ouders waren op zijn zachtst gezegd overrompeld.’

Joan sloot de deur van haar kamer. ‘En?’

‘Wat en?’

‘Nou, mag het?’

‘Wat?’

Joan zuchtte. ‘Of je samen met mij op kamers mag.’

‘O.’ Hanna schudde haar hoofd. ‘Nee.’

‘Niet?’

‘Ben je doof?’

‘Waarom niet?’

Hanna haalde haar schouders op. ‘Wil je de korte of de lange versie?’ Zonder een antwoord af te wachten, ging ze verder. ‘Er is geen geld, het huishouden kost te veel tijd, mijn huiswerk gaat eronder lijden en ze kunnen me nog niet missen. Daar komt het in het kort op neer.’

Joan liet zich op haar bed vallen. ‘Wat een flauwekul. Geld heb ik genoeg, voor het huishouden huren we iemand in en je huiswerk kun je toch juist in alle rust maken zon-

der dat gedoe van je zus en broers?’

Hanna kwam naast haar zus zitten. ‘Ik weet het, maar het overviel mijn ouders en ik denk dat ze even tijd nodig hebben... hoop ik.’

‘Mijn vader gaat –’

‘Jouw vader gaat helemaal niets,’ viel Hanna haar in de rede. ‘Mijn ouders hebben ook hun trots.’ Ze wachtte even. ‘En ik ook. Ik kan niet zomaar geld aannemen.’

‘Waarom niet? Wij hebben genoeg.’

‘Dat weet ik, maar het voelt gewoon niet goed om iets voor niets te krijgen.’

‘Wat een onzin,’ mopperde Joan. ‘Laat ik je snel uit de droom helpen: mijn vader doet niets voor niets. Hij koopt het pand gewoon als belegging. Toevallig mogen wij er dan in wonen, als een soort bewaking. Over een paar jaar verkoopt hij het pand dan weer met dikke winst. Echt, het is geen kwestie van liefdadigheid.’

‘Als je het zo bekijkt.’

‘Ja, ik bekijk het zo en dat zou jij ook eens moeten doen. Altijd die misplaatste trots van jou als het over geld gaat.’ Joan zette met de afstandsbediening de muziek aan en trok een beledigd gezicht. ‘Je wilt nooit iets van mij aannemen, terwijl ik het met alle liefde met je deel. Die trots van jou gaat je nog eens opbreken, zus!’

Hanna vond het gesprek totaal de verkeerde kant op gaan. ‘Mijn trots is op dit moment wel het enige wat ik nog heb. Thuis is het een gekkenhuis, op school gaat het helemaal fout, Jasper irriteert me, Pieter lijkt van de aardbodem verdwenen en mijn avontuur met Joshua was ook geen succes.’

‘Doe niet zo dramatisch, zeg,’ mompelde Joan. ‘Je hebt mij en Tanja toch?’

Hanna kon een glimlach niet onderdrukken. ‘Dat is waar. Sorry, daar had ik totaal niet aan gedacht, zeg. Ben ik even happy opeens.’

Joan keek op en fronste haar wenkbrauwen. ‘Neem je mij nou in de maling?’

‘Nee hoor, ik zou niet durven.’

Het was even stil in de kamer.

Joan pakte een paar prints van haar boekenplank. ‘Ik heb op verschillende woningsites al heel leuke panden gezien. Midden in het centrum, Herengracht, Spiegelstraat... Echt, te gekke huizen staan daar te koop. Deze bijvoorbeeld leek me echt perfect, maar het dakterras is niet erg groot. Ik denk niet dat er een jacuzzi op past. Wat denk jij?’ Ze overhandigde Hanna een van de papieren.

Hanna’s ogen gleden over de foto’s van het kapitale grachtenpand en ze schudde meewarig haar hoofd. ‘Nee, inderdaad, veel te klein. Ik wil minstens een inpandig zwembad.’

‘Precies.’ Joan veerde op. ‘Ik heb al tegen papa gezegd dat we wel een behoorlijk huis nodig hebben. Ik wil er niet op achteruit gaan.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ vulde Hanna aan. ‘Ik ook niet.’

Heel even keken ze elkaar aan.

‘Sorry,’ zei Joan ietwat verlegen. ‘Ik dacht even niet na.’

‘Geeft niets,’ antwoordde Hanna gelaten. ‘Doe je wel vaker niet.’

Joan wist zo gauw niets te zeggen.

Hanna glimlachte. ‘Het valt me nog mee dat je niet al een optie hebt op een van die huizen.’

‘Heb ik wel,’ fluisterde Joan en ze zwaaide met een andere print.

‘Wat?’ Hanna sloeg met haar vuist op het dekbed. ‘Ben

je nou helemaal van de pot gerukt? Straks ga je me nog vertellen dat je vader al een huis gekocht heeft.'

'Nee, tuurlijk niet. Ik wilde niet zonder jou beslissen.'

'O... toch niet?'

Joan sloeg haar arm om Hanna's schouder. 'Doe nou niet zo... zo...'

'Zo wat?'

'Zo Hanna-achtig.'

'En dat is?'

Joan haalde haar schouders op. 'Verdedigend.' Ze hield de brochure voor Hanna's neus. 'Relax! Geniet nou eens een keer van verrassingen.'

'Noem je dit een verrassing?' briede Hanna. 'Ik zie het meer als een overval.' Ze schudde zich los. 'Als jij alles al geregeld hebt, mis ik de voorpret. De voorbereidingen, het zoeken, de lol. Jij, jij... jij hebt alleen maar aan jezelf gedacht.'

Ze liep naar het grote raam en staarde voor zich uit. 'Ik vind er zo niets aan,' fluisterde ze en ze voelde haar ogen prikken. 'Dan blijf ik nog liever thuis wonen. Ben ik meteen van alle discussies af, want mijn ouders vinden het toch al geen goed idee dat ik op mezelf ga wonen.'

Joan legde de stapel printjes neer en liep naar Hanna toe. 'Het spijt me. Je hebt gelijk. Ik loop weer eens te hard van stapel.' Ze balde haar vuisten. 'Ik ben ook zo ongeduldig. Als ik iets wil, dan wil ik het meteen.'

'Weet ik,' mompelde Hanna. 'En ik ben precies het tegenovergestelde.'

'Ja, als we op jou moeten wachten, mogen we blij zijn met een plaatsje in het bejaardenhuis.'

Hanna glimlachte. 'Weet ik ook.' Ze draaide zich om. 'Sorry, misschien heb je gelijk. Mijn ouders gaan er al min

of meer van uit dat ik me erbij neerleg, juist omdat ik altijd zo meegaand ben.' Ze rechte haar rug. 'Het wordt tijd dat ik een keer in opstand kom.'

'Zo mag ik het horen,' zei Joan. 'In de aanval. Een nieuwe Hanna staat op.' Ze pakte Hanna bij haar schouders en duwde haar in de richting van de deur. 'Weet je wat? We beginnen opnieuw. Jij komt enthousiast binnen en vraagt hoe het met de huizenjacht gaat en dan gaan we samen de huizen op de sites bekijken.'

Nog voordat Hanna iets kon zeggen, stond ze op de gang voor een gesloten deur die meteen weer door Joan werd opengedaan.

'Hee, Hanna! Wat leuk dat je er bent. Kom binnen.' Joan maakte een uitnodigend gebaar en even later zaten ze achter de computer en bekeken alle te koop staande panden in het centrum van Amsterdam.

Hanna durfde niets te zeggen over de enorme bedragen die erbij stonden. Als Joans vader echt zo veel geld had en een huis als belegging zag, dan wilde ze daar niet moeilijk over doen. Het feit dat haar ouders het geen goed idee vonden dat ze op kamers ging, verdrong ze. Het enthousiasme van Joan was aanstekelijk en al snel genoot ze van alle pracht en praal op de woningsites. Ze wist niet dat er zulke grote huizen bestonden in hartje Amsterdam.

'En deze?' Hanna wees op een pand aan de Prinsengracht.

Joan boog voorover. 'Maar zes slaapkamers... is dat niet een beetje weinig?'

'Hoezo? We zijn maar met zijn tweeën.'

'Ja, maar als Tanja, Mike of Parrot overkomt...' Joan keek haar zus vragend aan. 'En als we een feest geven, blijven er misschien gasten slapen.'

‘O ja,’ mompelde Hanna. ‘Daar heb ik nog niet aan gedacht. Moeten we dan niet eerst bedenken wat we precies willen? Hoeveel kamers, wel of geen tuin, een dakterras...’

‘Het aantal badkamers,’ vulde Joan aan. ‘Ik wil wel een eigen badkamer.’

‘Ja, logisch.’ Hanna grijnsde. ‘Met al die make-upspullen van jou kun je wel drie badkamers vullen.’

‘Precies!’

Hanna pakte een papier uit de printerla en een pen. ‘Oké, we maken een lijst. Eerst de dingen die wij noodzakelijk vinden, dan de dingen die wenselijk zijn en uiteindelijk de dingen die aangenaam zijn, maar niet nodig.’

‘Goed plan. Ik hoop dat je voldoende papier hebt.’